

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 276/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ zastúpeného JUDr. Mikulášom Buzgóm, advokátom, Štúrova 20, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 19Cpr/11/2023 z 5. septembra 2024 a rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoPr/1/2025 z 26. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. apríla 2026 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 19Cpr/11/2023 z 5. septembra 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7CoPr/1/2025 z 26. februára 2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu žalobou doručenou pôvodne Okresnému súdu Poprad (následne bola vec postúpená Okresnému súdu Prešov z dôvodu zmeny kauzálnej príslušnosti) 20. augusta 2020 domáhal voči žalovanému, obchodnej spoločnosti Generali Poist'ovňa, a.s., Lamačská cesta 3/A, Bratislava, určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru mu dané je neplatné, a zároveň žiadal náhradu mzdy 12 040,80 eur s príslušenstvom. Okresný súd napadnutým rozsudkom pripustil zmenu žaloby tak, že žalobca požaduje od žalovaného zaplatenie náhrady mzdy 12 040,80 eur s 5 % úrokom

z omeškania od 21. júla 2022 až do zaplattenia. Druhým výrokom žalobu zamietol a v poradí tretím výrokom uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov. Sťažovateľ podal proti druhému a tretiemu výroku napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu v časti napadnutej odvolaním potvrdil.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 9CdoPr/7/2025 zo 17. decembra 2025 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutým rozhodnutiam sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej podrobne popisuje skutkový stav veci a priebeh konania na okresnom súde a krajskom súde.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že *„Rozhodnutím Okresného súdu Prešov, ktorým žalobu zamietol bol nastolený stav, že súd prirodzene nerozhodoval o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, v dôsledku čoho nerozhodnutie o celom žalobnom petite je porušením práva na súdnu ochranu. V dôsledku uvedeného postupu súd nemohol rozhodnúť o mojom mzdovom nároku.“*. Ďalej tvrdí, že *„Konanie pred súdom prvej inštancie je poznačené nerozhodnutím o celom predmete konania, z čoho vyplýva opomenutie rozhodnúť o čiastkovom späťvzatí žaloby. Súd prvej inštancie nerozhodol o všetkých mojich návrhoch. Opomenutím rozhodnúť o celom predmete konania došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože bola mi odňatá možnosť domôcť sa súdnej ochrany v plnom rozsahu. Rozhodovaním o pasívnej legitímácii strany sporu v konaní o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru bola vytvorená prekážka možnosti rozhodnúť o náhrade mzdy z neplatného skončenia pracovnoprávného vzťahu.“*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie vlastníckeho práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

7. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana

ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií.

8. Konaním a rozhodovaním všeobecných súdov je teda ústavný súd oprávnený zaoberať sa len vtedy, ak sa ústavnou sťažnosťou namieta porušenie takých základných práv alebo slobôd, ktorým nebola poskytnutá účinná ochrana. Účinnú ochranu základných práv a slobôd (okrem iného) predstavuje opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, ktorých porušenie namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 36/96).

9. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

10. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom bol príslušný rozhodnúť a aj tak učinil krajský súd napadnutým rozsudkom, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

11. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom.

12. Odôvodnenie návrhu je podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom ustanovenou podmienkou konania pred ústavným súdom. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 zákona o ústavnom súde neustanovuje inak. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 255/2021), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa*, ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách (III. ÚS 352/2017). Ústavná sťažnosť nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie

(III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). Nepostačuje preto akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ale tento musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.), čo v prípade ústavnej sťažnosti sťažovateľa napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu absentuje.

13. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu nenamieta žiadne konkrétne skutočnosti ani žiaden konkrétny záver, ktorý by odôvodňoval neústavnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako ústavne relevantný.

14. Rozsah nedostatkov odôvodnenia ústavnej sťažnosti je taký, že ústavný súd nemal priestor na to, aby svojím zásahom (či už vo forme výzvy na doplnenie ústavnej sťažnosti, alebo vlastnou aktivitou) odstránil tieto nedostatky ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa týkalo najmä esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti (nedostatočného odôvodnenia), teda podstaty ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 351/2019). Označené nedostatky zákonom ustanovených náležitostí nie je ústavný súd povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

15. Ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemá *ex offio* prieskumnú právomoc, t. j. nemá oprávnenie bez relevantnej námietky sťažovateľa *en bloc* preskúmať napádané rozhodnutie a iniciatívne vyhľadávať prípadné ústavne neudržateľné pochybenia. Inými slovami, tvrdenie sťažovateľa bez jeho konkretizácie v interakcii s napádaným rozhodnutím nepostačuje na meritórne konštatovanie o porušení sťažovateľom označených práv a slobôd (I. ÚS 245/2018). Z tohto dôvodu ústavná sťažnosť sťažovateľa nespĺňa všeobecnú zákonom predpísanú náležitosť odôvodnenia návrhu podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde a osobitnú náležitosť ústavnej sťažnosti ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

16. Uvedené vedie ústavný súd k záveru o nutnosti odmietnuť ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

17. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu